

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISECH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2020

Částka 196 – čís. 481

Zákon, kterým se mění zákon č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Zákon obsahuje též změnu zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů. Účinnost od 1. 1. 2021.

Částka 222 – čís. 541

Zákon o odpadech.
Účinnost od 1. 1. 2021.

Částka 224 – čís. 544

Zákon, kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.
Účinnost od 1. 2. 2021. Ustanovení čl. I. bodu 21 nabývá účinnosti 23. 12. 2023. Ustanovení části šesté nabývá účinnosti 1. 1. 2022.

SBÍRKA ZÁKONŮ 2021

Částka 36 – čís. 88

Zákon, kterým se mění zákon č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.
Účinnost od 16. 3. 2021. Ustanovení čl. I. bodů 2 a 3 nabývají účinnosti 1. 7. 2021.

*Právní předpisy vybral:
Mgr. Pavel Machata, MMR*

INFORMACE Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2021, č. j. 4 As 226/2020-22

NEGATIVNÍ ZÁVAZNÉ STANOVISKO ORGÁNU ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ

§ 96b zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud zrušil rozhodnutí krajského úřadu potvrzující rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby napojení dopravní a technické infrastruktury (zasíťování území pro budoucí výstavbu rodinných domů). Důvodem bylo nedostatečné odůvodnění závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování, který v odvolacím řízení přezkoumával obsah negativního závazného stanoviska podřízeného orgánu.

Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu potvrdil. Dle jeho názoru je potřeba, aby se nadřízený správní orgán vypořádal s relevantní odvolací argumentací účastníka řízení směřující proti obsahu závazného stanoviska. Není přitom nezbytné, aby příslušný správní orgán vypořádal dopodrobna každou dílčí a jednotlivou námitku, je možné námitky shrnout a vyjádřit se k jejich podstatě, za předpokladu, že tak správní orgán učiní řádným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem, v rámci něhož předestře vlastní ucelenou argumentaci. Vždy je tedy nutné se alespoň stručně vyjádřit ke všem námitkám, a to i k těm, které se nejeví důvodné či opodstatněné.

Krajský soud dospěl rovněž k závěru, že nadřízený orgán územního plánování překročil předmět svého posuzování, když posuzoval soulad či nesoulad staveb rodinných domů v budoucnu možná umístěných na předmětných pozemcích. S tímto se však Nejvyšší správní soud neztotožnil. Naopak dal za pravdu správním orgánům, že již založením dopravní a technické infrastruktury je stanovena základní urbanistická struktura, a je tak do určité míry předurčeno budoucí uspořádání území, a že nelze přesunout odpovědnost za soulad s urbanistickými principy zakotvenými v územním plánu a právním předpisy až do finální fáze povolování samotných staveb rodinných domů. Projednávání záměr je vskutku neoddlitel-

ně spjat s plánovanou výstavbou rodinných domů, které sice předmětem tohoto záměru nebyly, avšak bez jejich navazující realizace záměr nedává smysl, a proto je při jeho posouzení třeba zohlednit záměr jako celek, tedy i plánovanou výstavbu rodinných domů, k níž právě projednáván umístění obslužných komunikací a sítí směřuje.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu v Praze ze dne 15. 1. 2021, č. j. 5 As 418/2019-43

ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU ČERNOŠICE

§ 55 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud zrušil část územního plánu Černošice s tím, že nebyla dostatečně odůvodněna potřeba vymezení nových zastavitelných ploch. Nejvyšší správní soud jeho rozsudek potvrdil. Uvedl, že podmínkám ust. § 55 odst. 4 stavebního zákona neodpovídá obecné konstatování o nemožnosti využití již dříve vymezených zastavitelných ploch a potřebě vymezit plochy jiné. Obec musí v potřebné a přezkoumatelné míře podrobností zdůvodnit nejen to, které zastavitelné plochy jsou dosud nevyužity a proč je použít k nové výstavbě nelze, ale i to, proč se u konkrétních pozemků mění jejich charakteristika z nezastavitelných na zastavitelné, a proč se jeví být vhodnou náhradou za pozemky nevyužití. Vyhodnocení účelného využití zastavěného území je nutné provést u každé změny, jejíž podstatou je změna původně nezastavitelné plochy na plochu zastavitelnou, a to dokonce i při pořizování zcela nového územního plánu, na nějž se jinak § 55 odst. 4 stavebního zákona nevztahuje.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2021, č. j. 6 As 266/2020-55

DOHODA O ŘEŠENÍ ROZPORU

§ 87 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

V rámci řízení o návrhu územního plánu obce Lednice vydalo Ministerstvo kultury stanovisko, které obec Lednice i pořizovatel územního plánu považovali za nepřijatelné. Proto došlo k jednání Ministerstva pro místní rozvoj jako ústředního správního úřadu v oblasti územního plánování a Ministerstva kultury jako autora stanoviska, jehož obsah je pro pořizovatele územního plánu závazný. Obě ministerstva uzavřela dohodu o řešení rozporu, kterou posléze obec Lednice napadla u soudu žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Dále obec požadovala, aby bylo žalovaným zakázáno v rámci pořizování územního plánu uplatňovat tuto dohodu.

Po několikaletých soudních sporech městský soud určil, že předmětná dohoda o řešení rozporu je nezákonným zásahem, avšak současně zamítl návrh obce, aby žalovaným uložil povinnost zdržet uplatňování této dohody. Dle Nejvyššího správního soudu taková kombinace výroků není možná. Z ust. § 87 odst. 2 soudního řádu správního vyplývá, že v případě trvajících nezákonných zásahů je soud povinen zakázat žalovanému správnímu orgánu, aby pokračoval v porušování žalobcova práva. To, o co žalobci v takové situaci jde, je totiž právě ukončení zásahu do jeho práv. Pouhou deklarací nezákonnosti trvajících zásahů, spojenou s očekáváním, že žalovaní budou právní názor městského soudu respektovat a problematickou část dohody nebudou uplatňovat, nelze považovat za účinnou ochranu práv obce. Pokud městský soud dospěl k závěru, že dohoda o řešení rozporu, která má povahu trvajících zásahů do práva obce na samosprávu, je nezákonným zásahem, byl povinen žalovaným zakázat další uplatňování této dohody.

Institut dohody o řešení rozporu je nástrojem, který má umožnit, aby po dosažení kompromisu mezi orgány státní správy mohl proces přípravy územního plánu pokračovat. Pokud by uzavření dohody nebylo možné, stále by tu zůstávalo ono nevyořádané negativní stanovisko (Ministerstva kultury), které by zpracovatel územního plánu musel respektovat.

Napadená dohoda o řešení rozporu není ve skutečnosti ničím jiným než jinou formou závazného stanoviska, a tato dohoda tak uvedené závazné stanovisko nahradila novým (z pohledu požadavků obce Lednice kompromisním) textem.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2019, č. j. 1 As 161/2019-56

ÚZEMNÍ PLÁN OBCE PETROVICE U KARVINÉ

§ 4 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud zrušil územní plán obce Petrovice u Karviné v části vymežující zemědělskou plochu na pozemcích navrhovatelky, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti stanoviska dotčeného orgánu ochrany zemědělského půdního fondu.

Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil. Uvedl, že důvodem pro zrušení opatření obecné povahy nemůže být jakékoli porušení procesních předpisů při vydávání opatření obecné povahy, nýbrž pouze podstatná procesní vada, v důsledku níž mohlo dojít k zásahu do právní sféry navrhovatele. V případě územních plánů vydávaných v samostatné působnosti obcí musí soudy být navíc obzvláště zdrženlivé při posuzování zjištěných nezákonností, aby se vyvarovaly neproporcionálního zásahu do práva obcí na samosprávu. Krajský soud zrušil napadené opatření obecné povahy z důvodu nepřezkoumatelnosti stanoviska dotčeného orgánu, aniž vyhodnotil, zda toto pochybení nebylo dostatečně napraveno dalším postupem pořizovatele a dotčeného orgánu, nebo zda vyústilo v nezákonný zásah.

konnost napadeného opatření obecné povahy. Dle Nejvyššího správního soudu odůvodnění zařazení navrhovatelčinych pozemků do ploch s příslušným funkčním využitím lze nalézt v rozhodnutí o její námitce, jež je součástí územního plánu, příp. v dalších pokladech pro jeho vydání.

Nestanoví-li právní úprava jinak, musí i správní orgány při vydávání rozhodnutí nebo opatření obecné povahy vycházet ze skutkového a právního stavu ke dni vydání takového aktu. Došlo-li proto v průběhu pořizování územního plánu ke změně právní úpravy pro její posouzení z hlediska jednoho z chráněných veřejných zájmů (zde ochrana ZPF), musí pořizovatel ve spolupráci s příslušným dotčeným orgánem zajistit, že připravovaná územně plánovací regulace bude v souladu s právní úpravou účinnou ke dni jejího vydání.

Ačkoliv je pořizovatel územního plánu vázán závěry stanovisek dotčených orgánů, nezabývá ho to povinností řádně odůvodnit rozhodnutí o námitkách, které se týkají obsahu těchto stanovisek.

*Soudní rozhodnutí vybrala
a odborným komentářem doplnila:
Mgr. Naděžda Studenovská*

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021 č. j. 1 As 38/2020-47

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN, ETAPIZACE, NEPŘEZKOUMATELNOST, ŘÍZENÍ BEZ JEDNÁNÍ PŘED SOUDEM

*§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 51 odst. 2, § 76 a § 101a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů
§ 68 odst. 3, § 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů*

Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost města M. (dále jen „odpůrce“ nebo „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2020 č. j. 54 A 80/2019-110, kterým zrušil část Územního plánu města M. (zařazení funkční plochy do etapizace).

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá zejména:

Právní předchůdce navrhovatelky (dále jen „původní navrhovatel“), podal u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) návrh na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu města M., schváleného usnesením Zastupitelstva města M. dne 24. 9. 2018, č. 18-07-003 (dále jen

„napadený územní plán“). Brojil zejména proti části stanovici regulativy pro využití pozemků XY, vše v katastrálním území B. u M., obec M. (dále jen „pozemky“). Konkrétně původní navrhovatel nesouhlasil se zařazením pozemků do funkční plochy S2 „sportoviště – U Kříže“ s etapizací v I. etapě. Pozemky byly předchozím územním plánem zařazené pod funkční využití S „sportovně rekreační areály“ bez etapizace. Na pozemky tak bylo možné umístit stavby pro rekreační a sportovní využití včetně rekreačního ubytování a stravování. Napadený územní plán však omezuje výstavbu do doby, než bude v obci využito přes 80% plochy pro výstavbu, tedy na neurčitou dobu. Současně odpůrce přezkoumatelně nevyvětlil, z jakého důvodu pozemky do etapizace zařadil. Odpůrce tak zasáhl do jeho legitimního očekávání, porušil zákon č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, vyhlášku č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a omezil tak závažným způsobem jeho vlastnické právo. K těmto zásahům navíc došlo bez zákonného důvodu a navíc zjevně nepřiměřeně, jelikož napadený územní plán nespĺňoval kritérium vhodnosti a nemohl tak dosáhnout stanoveného cíle. Dále namítal, že se odpůrce odmítl zabývat námitkou podjatosti pověřeného zastupitele JUDr. J. Z. s poukazem na skutečnost, že námitka podjatosti není institutem procesu pořizování územního plánu. Původní navrhovatel také zpochybnil odkaz na § 18 a § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), jelikož odpůrce nedodržel základní úkoly územního plánování.

Krajský soud napadeným rozsudkem zrušil část územního plánu, která zařazuje funkční plochy S2 „sportoviště – U Kříže“ do etapizace v I. etapě. Soud vyšel z toho, že územní plán nezkracuje vlastnické právo původního navrhovatele, jelikož podle judikatury Nejvyššího správního soudu je vlastník zkrácen v případě, že schválené funkční využití území neodpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jeho využívání. Původní územní plán se však od napadeného neliší způsobem, který by byl pro vlastníka pozemků nepříznivý. Krajský soud se dále zabýval nepřezkoumatelností napadeného územního plánu a shledal tuto námitku důvodnou. Z územního plánu není zřejmé, z jakého důvodu odpůrce zařadil pozemky do I. etapy, pokud jsou do ní zařazené „významnější plochy pro bydlení s nároky na dopravní a technickou infrastrukturu města“. Dotčené pozemky ve vlastnictví původního navrhovatele jsou však součástí plochy S2 „sportoviště – U Kříže“, která je klasifikována jako plocha rekreace podle § 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., nikoliv jako plocha pro bydlení ve smyslu § 4 téže vyhlášky. Krajský soud také přihlédl k tomu, že pozemky nejsou ani fakticky využívány jako plocha pro bydlení. Současně poukázal na skutečnost, že důvody pro zařazení pozemků do I. etapy nejsou zřejmé ani z odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Přihlédl přitom k tomu, že původní navrhovatel požadoval zařazení pozemků mezi plochy pro bydlení a odpůrce tuto námitku vypořádal s poukazem na nedostatečnou infrastrukturu a kapacitu školských zařízení. Z toho krajský soud dovodil, že pozemky měly být ponechány jako rekreační plocha, a není tedy logické, aby byly zařazené do etapizace. Krajský soud také poukázal na to, že jiné obdobné pozemky do etapizace odpůrce nezařadil. Z tohoto důvodu krajský soud napadený územní plán zrušil v rozsahu, v němž zahrnuje funkční plochu S2 „sportoviště – U Kříže“ do I. fáze etapizace.

Krajský soud naopak nepřisvědčil námitce porušení § 18 a § 19 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Původní navrhovatel spatřoval porušení těchto ustanovení v tom, že odpůrce nezařadil pozemky do plochy pro bydlení. Územní plán však uvádí, z jakých důvodů nebylo této žádosti o změnu vyhověno. Ty vyplývají především z existence jiných volných pozemků pro bydlení, nedostatečné infrastruktury a kapacity škol a také ze zájmu na zachování míst pro rekreaci a veřejné zeleně včetně tzv. zelených prstenců kolem obytných souborů. Krajský soud také odmítl tvrzení, že se odpůrce nezabýval námitkou podjatosti JUDr. Z. Naopak, tuto námitku vypořádal odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitkách, ve kterém uvedl, že je vázán usnesením zastupitelstva ze dne 24. 11. 2014, jímž byl JUDr. Z. určen zastupitelem odpovědným za pořízení územního plánu a které mu nepřisluší zpochybňovat, a dále uvedl, že podjatost není institutem pořizování územního plánu.

Proti rozsudku krajského soudu brojil odpůrce (dále také jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody opírá o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Z rozhodnutí krajského soudu je však zřejmé, jakými úvahami se řídil, když shledal územní plán v napadených částech nepřezkoumatelným. Krajský soud nemá povinnost vypořádat se s každým tvrzením účastníků řízení, pokud proti němu vystaví argumentaci, v jejímž světle takové tvrzení neobstojí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Rozsudek krajského soudu je srozumitelný, založený na seznatelných důvodech, a proto je přezkoumatelný.

Stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že postupoval překvapivě a zatížil napadený rozsudek procesní vadou, pokud přes výslovný nesouhlas stěžovatele rozhodl o věci bez jednání. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil. V obecné rovině se krajský soud dopustí porušení § 51 odst. 1 s. ř. s., pokud rozhodne bez jednání i přes výslovný nesouhlas účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31). V řízeních o návrhu na zrušení opatření obecné povahy se však podle § 101b odst. 4 s. ř. s. užije přiměřeně § 76 téhož zákona. Krajský soud proto nepochybil, pokud rozhodoval bez jednání. Postupoval totiž v řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť shledal nepřezkoumatelnost napadených částí územního plánu. Takový postup výslovně předvídá i § 51 odst. 2 s. ř. s. Tato námitka je proto nedůvodná.

Klíčovou otázkou v této věci bylo, zda krajský soud postupoval správně, když napadený územní plán zrušil pro nepřezkoumatelnost.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sbirky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je třeba v odůvodnění opatření obecné povahy uvést důvody výroku a také úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a výkladu právních předpisů. Nedostatek těchto důvodů způsobuje nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy. Současně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-

169, č. 2266/2011 Sbirky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dovedl, že na rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako u individuálních správních rozhodnutí. Z rozhodnutí o námitkách musí být zřejmé, z jakých důvodů je správní orgán považuje za liché, mylné či vyvrácené. Tyto nároky jsou kladeny také na odůvodnění opatření obecné povahy jako takové (viz rozsudek ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136). Současně je rozhodnutí o námitkách třeba považovat za součást celého odůvodnění (viz výše uváděný rozsudek č. j. 1 Ao 5/2010-169). Z judikatury Ústavního soudu pak také vyplývá, že požadavky správních soudů na detailnost vypořádání námitek nesmí být přemrštěné a formalistické (náleze ze dne 7. 5. 2013, č. j. III. ÚS 1669/11).

Podle kapitoly E.10 odůvodnění napadeného územního plánu jsou do etapizace zařazeny „významnější plochy pro bydlení s nároky na dopravní a technickou infrastrukturu města.“ (I. etapa) a „větší celky převážně pro bydlení, s významnějším dopadem na infrastrukturu města, vzdálenější od centra M.“ (II. etapa). Současně jsou však bez etapizace ponechány „plochy parků, zeleně, infrastruktury, občanského vybavení, plochy pro rekreaci a další území drobného rozsahu (včetně ploch pro bydlení) doplňující stávající zástavbu.“ (zvýraznění doplnil Nejvyšší správní soud). Dotčené pozemky ve vlastnictví navrhovatelky jsou však zařazeny jako plocha S2 „sportoviště – U Kříže“ s přípustným využitím jako plocha rekreace podle § 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., nikoliv jako plocha bydlení podle § 4 téže vyhlášky. Z výrokové části napadeného územního plánu je tedy zřejmé, že plocha S2 „sportoviště – U Kříže“ není plochou pro bydlení a naopak v jejím případě odůvodnění etapizaci výslovně vylučuje. Odůvodnění současně ponechává bez etapizace plochy zeleně, přičemž krajský soud poukázal i na skutečnost, že u plochy S2 „sportoviště – U Kříže“ je koeficient zeleně 0,9. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožnil.

V rozhodnutí o námitkách podaných k II. opakovanému veřejnému projednání konanému dne 9. 5. 2018 stěžovatel k nesouhlasu původního navrhovatele s etapizací konstatoval, že etapizace je v ploše S2 „sportoviště – U Kříže“ ponechána z důvodu, že je možné na pozemcích do určité míry vybudovat občanskou vybavenost, včetně ubytování a doplňkového bydlení. Rozvoj v této lokalitě má být umožněn až po splnění podmínek etapizace pro zajištění dostatečné veřejné infrastruktury. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s hodnocením krajského soudu, že tyto důvody jsou obecné a nemohou zhojit rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného územního plánu. Krajský soud také správně poukázal na skutečnost, že stěžovatel odmítl zařadit pozemky navrhovatelky do ploch pro bydlení, a to z důvodu nedostatečné infrastruktury a kapacity školských zařízení. Je tak zřejmé, že stěžovatel nepředpokládal, že plocha S2 „sportoviště – U Kříže“ bude sloužit bytovým účelům. Pokud těmito důvody stěžovatel odůvodnil ponechání pozemků v ploše S2 „sportoviště – U Kříže“, nedává smysl, aby totožnými skutečnostmi odůvodnil zařazení pozemků do I. etapy, která se vztahuje právě na plochy bydlení.

Závěrem Nejvyšší správní soud dodal, že „etapizace přestavby zastavěných ploch nezkracuje vlastníka pozemků určených k přestavbě na jeho právech, a to za podmínky, že dosavadní stavby na těchto pozemcích je možné nadále využívat, udržovat je, popř. odstranit.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 15. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011-17). Kasační soud tak obecně nepovažoval etapizaci jako takovou za problémovou. V daném případě se však ztotožnil se závěrem krajského soudu, že zahrnutí funkční plochy S2 „sportoviště – U Kříže“ do I. fáze etapizace je nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění územního plánu není zřejmé, proč byla tato plocha do etapizace zařazena navzdory tomu, že se nejedná o plochu pro bydlení.

Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

.....

**Rozsudek Krajského soudu
v Českých Budějovicích ze dne 4. 2. 2021
č. j. 61 A 31/2020-75**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN,
PŘEZKUMNÉ ŘÍZENÍ, LHŮTY PRO VYDÁNÍ
PŘEZKUMNÉHO „ROZHODNUTÍ“ VE ZKRÁCENÉM ŘÍZENÍ**

*§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 101a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů
§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů*

Krajský soud zrušil opatření obecné povahy Krajského úřadu v Českých Budějovicích ze dne 29. 6. 2020 sp. zn. OREG 45604/2018/stlu, č. j. KUJCK 80881/2020, kterým byla ve zkráceném přezkumném řízení zrušena změna č. 1 Územního plánu Č.

Z rozsudku Krajského soudu vyplývá zejména, že:

- 1. návrh výsledného rozhodnutí musí být zveřejněn ve lhůtě do jednoho roku ode dne nabytí účinnosti přezkoumávaného opatření obecné povahy (§ 174 odst. 2 správního řádu),**
- 2. výsledné rozhodnutí musí být vydáno do 15 měsíců ode dne nabytí účinnosti přezkoumávaného opatření obecné povahy (§ 97 odst. 2 správního řádu).**

Přezkumné řízení dle § 174 odst. 2 správního řádu není správním řízením, nýbrž jiným postupem dle správního řádu, který je poplatný skutečnosti, že jeho výsledkem není rozhodnutí, nýbrž opatření obecné povahy. Ustanovení týkající se přezkoumávaného řízení se zde proto uplatní toliko přiměřeně při zohlednění specifik tohoto postupu. Důsledkem toho je mimo jiné povinnost dozorcího orgánu zveřejnit usnesení o zahájení „řízení“ a návrh „rozhodnutí“, přičemž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v daném ohledu výslovně počítal s možností spojení těchto kroků za přiměřené aplikace § 98 správního řádu upravujícího zkrácené přezkumné řízení.

Přezkumné řízení je obecně svázáno dvěma odlišnými lhůtami, a to jednak lhůtou pro zahájení tohoto řízení a jednak lhůtou pro jeho skončení v podobě vydání meritorního rozhodnutí. Jedná se přitom o lhůty prekluzivní, jejichž marné uplynutí nelze následně již zhojit.

Podle § 97 odst. 2 správního řádu pak platí, že „rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci. Probíhá-li přezkumné řízení, správní orgán je usnesením zastaví. Usnesení se pouze poznamená do spisu.“ Správní řád přitom neobsahuje žádné speciální ustanovení, které by aplikaci této obecné lhůty v nyníjším případě znemožňovalo. Za přiměřené aplikace ustanovení o přezkumném řízení se tak uvedená lhůta pro vydání meritorního rozhodnutí uplatní i v případě přezkumu opatření obecné povahy s tím, že jejím počátkem je nikoli den právní moci rozhodnutí, nýbrž den účinnosti přezkoumávaného opatření.

Absence speciální lhůty pro vydání meritorního „rozhodnutí“ v případě přezkumu opatření obecné povahy podle § 174 správního řádu naopak nevyhnutelně vede k aplikaci lhůty obecné.

Je tedy evidentní, že smyslem zkrácení lhůty pro zahájení přezkumného řízení ve věcech opatření obecné povahy bylo posílení právní jistoty jeho adresátů, čemuž ovšem odpovídá i tímto implicitně umožněná aplikace obecné lhůty podle § 97 odst. 2 správního řádu.

Krajský soud se dále zabýval otázkou, zda se při využití zkráceného přezkumného řízení uplatní právě tato obecná lhůta 15 měsíců, nebo zda je nutné konečné rozhodnutí vydat ve lhůtě pro zahájení, jak je tomu v případě zkráceného přezkumného řízení, jehož předmětem je přezkum rozhodnutí správního orgánu. V případě běžného zkráceného přezkumného řízení je totiž rozhodnutí vůbec prvním úkonem, který správní orgán v řízení učiní (srov. shora citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 74/2013-45). V tomto ohledu ovšem nelze přehlédnout, že (zkrácené) přezkumné řízení dle § 174 odst. 2 správního řádu musí respektovat specifika plynoucí z povahy výsledného aktu, kterým je opatření obecné povahy (viz výše). I v případě zkráceného přezkumného řízení je za přiměřené aplikace § 98 správního řádu nutno zveřejnit usnesení o jeho zahájení, jakož i návrh výsledného opatření obecné povahy. Za této situace krajský soud neshledal důvod, pro který by bylo nutné v případě zkráceného přezkumného řízení vydat výsledné opatření obecné povahy již ve lhůtě pro jeho zahájení.

Krajský soud nepochybně, že v případě zahájení přezkumného řízení v poslední den lhůty stanovené v § 174 odst. 2 správního řádu, je řádné dokončení tohoto řízení určitým způsobem ohroženo, nicméně hypoteticky možné je. Procesní diskomfort správního orgánu, který má na vypořádání připomínek a námitek pouze 15 dnů, které zbývají po uplynutí lhůty pro jejich uplatnění, není dostatečným důvodem k prolomení právní jistoty adresátů přezkoumávaného opatření obecné povahy. Tato situace ostatně není ničím odlišná od stanovení jiných procesních lhůt pro provedení určitého úkonu či ukončení řízení, neboť vždy platí, že čím blíže ke konci takové lhůty příslušný orgán úkony zahájí, tím více hrozí, že vlivem případných pro-

cesních komplikací nebude možné řízení řádně dokončit (příkladem budiž procesní lhůty svazující správce daně v daňovém řízení, jejichž marné uplynutí může vést k prekluzi práva vyměřit či doměřit daň). Krajský soud v této souvislosti znovu připomněl výjimečnou povahu institutu přezkumného řízení, jakož i nutnost vykládat podmínky jeho uplatnění restriktivně.

.....

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 20. 11. 2020 č. j. 5 As 46/2019-27**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN,
INCIDENČNÍ PŘEZKUM**

*§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 101a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů
§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů*

Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 2. 2019, č. j. 67 A 1/2019-17, jímž byl odmítnut návrh na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce B.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá zejména:

Podanou kasační stížností se navrhovatel domáhal zrušení usnesení Krajského soudu Brně, jímž byl odmítnut jeho návrh na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce B., schváleného usnesením Zastupitelstva obce B. ze dne 29. 6. 2006, č. j. 16/3/2006, v části 2.2.3. regulativů územního rozvoje Plochy bydlení – individuální bydlení čistě (Bc), jež nepřipouští v této ploše chov drobného zvířectva. Předmětný územní plán byl příslušnými správními orgány aplikován v řízení, v němž byla zamítnuta žádost navrhovatele o dodatečné povolení stavby „konstrukce 6 ks – voliéry pro chov exotického ptactva“ na pozemcích parc. č. X a parc. č. X v k. ú. B. Usnesením Úřadu městyse B., odboru výstavby, ze dne 12. 10. 2012, č. j. 1287/2011-21-D-Zam, byla žádost navrhovatele zamítnuta dle § 51 odst. 3 správního řádu a dále s odkazem na § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), neboť stavba se nachází v ploše čistého bydlení individuálního (Bc), kde je podle platného územního plánu takový chov nepřipustný. Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 21. 11. 2018, č. j. KUZL 74098/2018, sp. zn. KUSP 77115/2012 ÚP-Ha, byl k odvolání navrhovatele pouze změněn název usnesení stavebního úřadu na „rozhodnutí“ a dále vypuštěn odkaz na § 90 stavebního zákona, ve zbytku bylo odvoláním napadené rozhodnutí potvrzeno.

Návrh na zrušení části opatření obecné povahy navrhovatel podal dne 9. 1. 2019 společně se žalobou proti zmiňovanému rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ke Krajskému soudu v Brně. Usnesením ze dne 23. 1. 2019, č. j. 62 A 2/2019-11,

krajský soud vyloučil návrh na zrušení části opatření obecné povahy k samostatnému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumávaným usnesením ze dne 7. 2. 2019, č. j. 67 A 1/2019-17, návrh na zrušení části opatření obecné povahy odmítl. Krajský soud sice uznal, že se v daném případě jedná o tzv. incidenční přezkum opatření obecné povahy ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, publ. pod č. 3470/2016 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), avšak dospěl k závěru, že právní názor vyjádřený v tomto usnesení dopadá pouze na výklad § 101a odst. 1 věty druhé ve spojení s § 101b odst. 1 s. ř. s., ve znění přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 225/2017 Sb.“). Zákonem č. 225/2017 Sb. dle krajského soudu zákonodárce změnil § 101b odst. 1 s. ř. s. s účinností od 1. 1. 2018 tak, že návrh na zrušení opatření obecné povahy lze podat pouze do 1 roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout, a to ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí. Dle přechodných ustanovení k této novele (čl. XXXVIII) pak podle názoru krajského soudu lhůta k podání návrhu na zrušení předmětného opatření obecné povahy, vydaného přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., běžela ode dne nabytí účinnosti zákona, tedy od 1. 1. 2018, a uplynula dne 1. 1. 2019. Návrh podaný dne 9. 1. 2019 tedy krajský soud vyhodnotil jako opožděný, protože ho podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Navrhovatel (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž odkazoval na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud předeslal, že v posuzovaném případě stěžovatel kasační stížností napadl usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004-53). Jelikož tedy kasační stížnost nesměřovala proti meritornímu rozhodnutí krajského soudu, nemohl se ani Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou, tj. zákonností napadeného opatření obecné povahy. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení tudíž byla toliko otázka, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když návrh stěžovatele odmítl pro opožděnost.

Nejvyšší správní soud souhlasil se závěrem krajského soudu, že napadený územní plán, schválený usnesením Zastupitelstva obce B. ze dne 29. 6. 2006, č. j. 16/3/2006, byť vydaný ve formě obecně závazné vyhlášky obce B. č. 5/2006, o vyhlášení závazné části územního plánu obce B., je možné z materiálního hlediska označit za opatření obecné povahy, ačkoliv formu opatření obecné povahy pro územní plány a jejich změny výslovně pře-

depisuje až stavební zákon účinný od 1. 1. 2007 (viz plenární nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, a dále nálezy ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2239/07, ze dne 29. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2087/07, ze dne 16. 6. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1639/07, či ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 960/08; všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná též na nalus.usoud.cz).

O přezkumu opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 s. ř. s. platí následující: „*Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.*“ Je nutné připomenout, že soudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí. Rozdíl mezi nimi se Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval. Prvním typem je „abstraktní“ návrh na zrušení opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen (rov. § 101a odst. 1 větu první s. ř. s.). Druhým typem je „incidenční“ soudní přezkum opatření obecné povahy dle návrhu podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je nutno podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s. (viz krajským soudem citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-38).

Podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2017 bylo v § 101b odst. 1 s. ř. s. stanoveno: „*Návrh lze podat do 3 let ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání pro podání návrhu nelze prominout.*“ Novelou soudního řádu správního (zmiňovaným zákonem č. 225/2017 Sb.) bylo citované ustanovení změněno takto: „*Návrh lze podat do 1 roku ode dne, kdy návrhem napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti. Zmeškání lhůty pro podání návrhu nelze prominout, a to ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí.*“ Zmiňovaná přechodná ustanovení (čl. XXXVIII, bod 3.) k novele dále stanoví: „*V případě opatření obecné povahy, která nabyta účinnosti přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, běží lhůta podle § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud lhůta podle tohoto ustanovení, ve znění ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, neuplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo neuplyne za dobu kratší než 1 rok ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ Následky, jaké tato novela má na běh lhůt pro abstraktní i incidenční přezkum opatření obecné povahy, se Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval. V rozsudku ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As 63/2019-40, publ. pod č. 3950/2020 Sbirky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, k této otázce konstatoval: „*Z důvodové zprávy k zákonu č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon),*

ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, lze vyčíst, že tříletá lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí se v případě opatření obecné povahy vydávaných podle stavebního zákonajevila jako neúměrně dlouhá. Délka lhůty se negativně dotýkala zejména vlastníků dotčených nemovitostí, investorů, ale i územních samosprávných celků a také správních orgánů rozhodujících o změnách v území. Délku jednoho roku proto považoval zákonodárce za optimální kompromis mezi zásadou zákonitosti opatření obecné povahy, resp. ochranou práv osob dotčených opatřením obecné povahy, a principem právní jistoty spočívajícím ve vytvoření stabilních mantinelů pro rozhodování o změnách v území. Z důvodové zprávy dále plyne, že [p] okud uplyne lhůta 3 let pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy vydaného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, je opatření již nepřezkoumatelné; pokud uplyne v období kratším než 1 rok, je možné návrh na zrušení opatření obecné povahy podat jen v období do uplynutí tříleté lhůty od vydání opatření obecné povahy; pokud by podle dosavadních předpisů uplynula lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy za dobu delší než 1 rok od nabytí účinnosti tohoto zákona, zkracuje se lhůta pro podání návrhu na 1 rok od nabytí účinnosti zákona.“

S odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se dvou typů návrhu na zrušení opatření obecné povahy Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku judikoval takto: „*Novela soudního řádu správního nově zakotvila nejen zkrácenou lhůtu pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, ale nově stanovila také, že zmeškání lhůty nelze prominout ani ve vazbě na navazující správní rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí. Z uvedeného není bez dalšího zřejmé, zda snad zákonodárce zamýšlel tímto dovětkem omezit možnost „incidenčního“ přezkumu v „prodloužené“ lhůtě, která by překročila roční stanovenou lhůtu. Takovýto výklad však není možné přijmout. Institut prominutí lhůty chrání účastníky řízení v případě zmeškání lhůty pro uplatnění určitého podání (návrhu) z omluvitelných důvodů a představuje specifický institut procesního práva, jehož smysl je zcela odlišný od samotného určení lhůty k podání návrhu. V případě návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. současně se žalobou ve věci, v níž bylo opatření obecné povahy užito, se nejedná o prominutí lhůty. Návrh na zrušení opatření obecné povahy spojený se žalobou je totiž nutné podat ve lhůtě pro podání právě této žaloby, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s. Lhůtu jednoho roku v posledně citovaném ustanovení proto nelze „proměškat“ a tedy ani „prominout“. V případě „incidenční“ kontroly se lhůta podle § 101b odst. 1 s. ř. s. vůbec neužije. Krajský soud tedy pochybil, pokud návrh na zrušení opatření obecné povahy odmítl pro opožděnost. Jediná lhůta, kterou mohl stěžovatel proměškat, byla lhůta pro podání žaloby. Uvedený závěr zřetelně a věrně sleduje stále použitelné judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu (...) i názory jurisprudenční (...Vedral, J., K posledním novelám správního řádu, Správní právo 5/2019, ročník LII). Na aplikovatelnosti uvedených úvah pro posouzení nyní projednávané věci nic nemohlo změnit ani vyloučení přezkumu opatření obecné povahy k samostatnému projednání usnesením krajského soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 59 A 3/2019-45. Nelze akceptovat, aby v důsledku takového procesního (a ne-*

napadnutelného) rozhodnutí byly možnosti stěžovatelovy obrany proti jím tvrzenému zásahu do práv eliminovány.“

Z uvedených důvodů následně Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že „ani změna právní úpravy zákonem č. 225/2017 Sb., nevyloučila možnost ‚incidenčního‘ přezkumu v návaznosti na podanou žalobu proti rozhodnutí, nezákonnému zásahu nebo nečinnosti, ve kterých bylo opatření obecné povahy užito. I po novele soudního řádu správního tak zůstává zachována možnost ‚incidenčního‘ přezkumu ve lhůtě pro podání žaloby podle § 101a odst. 1 věta druhá. Lhůta jeden rok, která omezuje ‚abstraktní‘ přezkum opatření obecné povahy, se pro přezkum ‚incidenční‘ neužije“. Z tohoto závěru pak následně Nejvyšší správní soud vycházel i ve své další rozhodovací činnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 9 As 351/2019-142, nebo ze dne 22. 7. 2020, č. j. 2 As 428/2018-34). Nejvyšší správní soud proto neshledal žádný důvod, pro který by se od těchto závěrů měl v nyní posuzované věci odchýlit. Námitku stěžovatele, podle níž by uvedená novela neměla mít žádný dopad na běh lhůty pro podání incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy, proto Nejvyšší správní soud shledal důvodnou. Krajský soud proto pochybil, jestliže návrh stěžovatele odmítl pro opožděnost s ohledem na § 101b odst. 1 s. ř. s., jenž lhůtu pro podání incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy, ať již ve znění před novelou, nebo po ní, vůbec neupravuje.

Pokud jde o námitku stěžovatele směřující proti výkladu přechodných ustanovení zákona č. 225/2017 Sb. krajským soudem, je pravdou, jak vyplývá již z předešlého výkladu, že ani tato ustanovení na tento posuzovaný návrh vůbec nedopadají. Pro úplnost však lze uvést, že i k výkladu tohoto ustanovení se Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 4 As 252/2018-27. Ačkoliv je výše citovaný čl. XXXVIII, bod 3. předmětné novely formulován dosti složitým způsobem, s ohledem na již rovněž citovanou důvodovou zprávu, nelze než dospět k závěru, že v posuzované věci, kdy napadené opatření obecné povahy bylo vydáno před účinností zákona č. 225/2017 Sb. a před účinností tohoto zákona uběhla také dosavadní tříletá lhůta pro podání návrhu na abstraktní přezkum tohoto opatření obecné povahy, nemohla tato lhůta (ani v případě návrhu na abstraktní přezkum tohoto opatření obecné povahy) běžet v období od 1. 1. 2018 do 1. 1. 2019, jak mylně uvedl ve svém rozhodnutí krajský soud.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

*Soudní rozhodnutí vybrala
a odborným komentářem doplnila:
Česká společnost pro stavební právo*